

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2014. december 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **II.r. vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2014. július 11. napján kihirdetett B.20/2014/26. számú végzését **helybenhagyja.**

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség a Mosonmagyaróvári Városi Ügyészség B.1997/2010/42-I. számú vádiratának B.306/2012. szám alatt történt módosításában a **I.r. vádlott** és **II.r. vádlottak** terhére rótt bűncselekmények minősítését a Btk. 282/A.§ (1) bekezdése és (3) bekezdése szerint minősülő és büntetendő társtettesként, forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletére, illetőleg további 1-1 rb, a Btk. 282.§ (1) és (5) bekezdés a/ pontjába ütköző és minősülő kábítószerrel visszaélés vétségére módosította.

Utóbbi vád alapján a Győri Törvényszék a 2012. március 12. napján kihirdetett, B.26/2012/9. számú ítéletével **I.r.** és **II.r.** vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében (1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1) és (3) bekezdés), továbbá 1-1 rb kábítószerrel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 282.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés a/ pont). Ezért halmazati büntetésül I.r. és II.r. vádlottakat egyaránt 7 év 6 hónap-7 év 6 hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte, amelynek végrehajtását I.r. vádlott esetében börtönben, II.r. vádlott vonatkozásában fegyházban rendelte végrehajtani, mellékbüntetésként pedig a terhelteket 8-8 év időtartamra a közügyektől eltiltotta. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban, illetőleg I.r. vádlott tekintetében a házi őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, illetőleg a bűnügyi költség viselése tárgyában is.

A büntetőeljárás **II.r. vádlott** távollétében zajlott, az elsőfokú ítélet II.r. terhelt tekintetében 2012. április 6. napján jogerőre emelkedett.

I.r. vádlott esetében a Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2013. március 7. napján kelt és jogerőre emelkedett Bf.36/2012/17. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet jogerőre emelte azzal, hogy a terhelt esetében megváltoztatta a házi őrizet beszámítására vonatkozó

rendelkezéseket, egyebekben a tényállást és a minősítést a kiszabott büntetéssel és az egyéb járulékos rendelkezésekkel egyetemben helybenhagyta.

A Győri Ítéltábla a 2014. január 8. napján kelt Bpi.441/2013/3. számú végzésével **II.r. vádlott** vonatkozásában a Győri Törvényszék B.26/2012/9. számú ítéletével szemben védői indítvány alapján előterjesztett perújítást rendelt el, és az ügyet a megismételt eljárás lefolytatása végett az alapügyben eljáró Győri Törvényszékhez küldte meg, döntését azzal indokolva, hogy II.r. terhelttel szemben az ítéletet az alapügyben a Be. XXV. fejezete alapján a távollétében tartott tárgyaláson hozták meg, a jogerős ítéletet pedig 2012. november 6. napján fogamatba is vették a Szegedi Fegyház és Börtönben. A megismételt eljárás eredményeként a Győri Törvényszék a 2014. július 11. napján kihirdetett B.20/2014/26. számú végzésével a Győri Törvényszék B.26/2012/9. számú ítélete kapcsán elrendelt perújítást elutasította, megállapítván, hogy az eljárás során felmerült bünyügyi költséget a II.r. terhelt köteles viselni.

A perújítást elutasító végzés ellen **II.r. vádlott** meg nem jelölt okból és céllal, védője eltérő tényállás megállapításáért, eltérő minősítésért, illetőleg az új törvény alkalmazása mellett enyhébb büntetés kiszabásáért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.209/2014/1. számú átiratában a védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélve rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával eljárva a II.r. terhelt védekezésének tartalmát az eljárás egyéb adataival egybevetve tette a vizsgálatának tárgyává, és megalapozottan jutott arra a meggyőződésre, hogy a perújító bűnösségére, illetőleg a bünteteskiszabási körülményekre vonatkozóan a terhelt javára az alapügyben rögzített tényállás nem változott, a támadott határozat minden részletében törvényes. Utóbbiakra figyelemmel megalapozottan és törvényesen utasította el az alaptalan perújítást és kötelezte a bünyügyi költség viselésére az indítványozót.

Fentiekre figyelemmel - a terhelt egyes személyi adatai pontosításának és helyesbítésének elvégzésén túlmenően - a perújítást elutasító végzés Be. 371.§ (1) bekezdése alapján történő helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen tartott perbeszédében a perújító terhelt meghatalmazott védője mindenben fenntartotta a fellebbezésében, illetőleg az elsőfokú eljárás során tartott védőbeszédében foglaltakat.

Perbeszédében a védelem ismételten felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú eljárás során érdemi bizonyítás felvételére került sor, kihallgatták **I.r. vádlott** tanút, aki a kábítószer további sorsával, útjával összefüggésben ugyanolyan előadást tett, mint terhelt-társa, utóbbiakkal ellentétes bizonyítékok az eljárás során nem merültek fel, és a lehallgatási anyagból mint objektív bizonyítékból ugyancsak nem vonható ettől eltérő következtetés. Mindezek ellenére az elsőfokú ítélet 12. oldalán a törvényszék egy feltételezésre hivatkozva vetette el a terhelti védekezést, ilyen hipotézisekre azonban indokolást alapítani nem lehet, az első fokon eljáró bíróság az indokolási kötelezettségét sértette meg, a bizonyíték értékelése nem minősíthető megfelelőnek és elegendőnek a vádlotti védekezés elvetéséhez. Összességében nincs akadálya annak, hogy elkövetési magatartásként a kábítószer

kereskedelem helyett az országon történő átvitel kerüljön megállapításra, amely jóval enyhébben szankcionált elkövetési forma, s ez a körülmény nyilvánvalóan lényegesen kihat a büntetéskiszabásra.

Hivatkozott a védelem a terhelt cukorbetegségére, ez ugyan nem vitás módon a büntetés-végrehajtás keretein belül is kezelhető, az ismert fogvatartási körülmények között azonban ez lényegesen nehezebben oldható meg, különösen arra figyelemmel, hogy védenca a cukorbetegség súlyosabb, inzulindependens formájában szenved, s ez a körülmény ugyancsak érdemben hat ki a büntetéskiszabásra.

A védelmi álláspont ismételten rámutatott arra, hogy **Cs.A.-val** szemben a nyomozóhatóság korábban megszüntette a büntetőeljárást, ha pedig utóbbi személy esetében nem volt bizonyítható az, hogy a kábítószer **II.r. vádlott** és **I.r. vádlott** tőle vásárolta, akkor ezt a feltételezést a jelen büntetőeljárás során a védecével szemben sem lehet minden kétséget kizáróan elfogadni, ebből következően **I.r. vádlott** előadása a kábítószer származásával összefüggésben aggálytalanul nem bizonyítható. Ilyen módon a korábban **Cs.A.** vonatkozásában elvégzett kedvezőbb mérlegelés alkalmazása **II.r. vádlottal** szemben is indokoltnak mutatkozik.

Utalt a védelem arra is, hogy az eljárásban közreműködő szakértők álláspontja szerint védenca ugyan nem tekinthető kábítószerfüggőnek, a büntetéskiszabás körében azonban feltétlenül értékelni kell a szakértők által megállapított hozzászokás mértékét. A Fővárosi Törvényszék és Ítéltábla gyakorlatában a hozzászokás megállapíthatósága gyakorlatilag azzal az eredménnyel jár büntetéskiszabási szempontból, hogy az enyhítő szakasz alkalmazására kerül sor, azaz a függőkhöz közelítő büntetéskiszabást alkalmaznak a bíróságok azoknál, akiknél ilyen fajta betegséget, illetőleg hozzászokást diagnosztizáltak.

Az időbeli hatály kérdésével összefüggésben a védelem arra hivatkozott, hogy az új törvény alkalmazása esetén az egyes anyagi jogi rendelkezések védecével szemben kedvezőbbek, ez pedig igaz a tényállás változatlanul hagyása mellett is, a 2012. évi C. tv. 176.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak alkalmazása enyhébb jogkövetkezményeket von maga után, illetőleg a 38.§ (2) bekezdés a/ pontjában rögzített kétharmados kedvezmény lehetősége is kedvezőbb elbírálást eredményez. A védelmi álláspont szerint a védecével szemben az alapeljárásban alkalmazott joghátrány az ítéltábla másodfokú döntésével válik jogerőssé, így az ennek időpontjában hatályban lévő új törvény rendelkezései kedvezőbb voltak miatt mérvadóak, s ezeknek alkalmazására kell sort keríteni védecével szemben, akinek cselekményeit az új törvény szerint kell átminősíteni, s eszerint kell vele szemben a feltételes kedvezmény mértékét is meghatározni.

Fentiekre figyelemmel a védelem az ügyészi indítványban foglaltak elutasítását kérte, indítványozva a tényállás és a minősítés fentiek szerinti megváltoztatását, amennyiben pedig az elsődleges kérelmének az ítéltábla nem adna helyt, hivatkozva a védenca személyi körülményeiben bekövetkezett negatív változásokra, súlyos betegségére, az elbíráláskor hatályban lévő új büntetőtörvény alkalmazásával indítványozta meghatározni a feltételes kedvezmény mértékét.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a perbeszédében maradéktalanul fenntartotta az átiratban foglaltakat. Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság megfelelő módon tette vizsgálat tárgyává, hogy az eljárása során merült-e fel olyan bizonyíték, amely alkalmas annak valószínűsítésére, hogy a terheltet fel kell menteni, az eljárást meg kell szüntetni, vagy

vele szemben lényegesen enyhébb büntetést kell kiszabni, s e körben helytálló következtetést vont arra nézve, hogy ilyen új körülmény, bizonyíték, tényadat nem állt rendelkezésre.

Az elsőfokú bíróság által helytállóan értékelték szerint a védelem által szükségesnek ítélt minősítésváltozás jogi és ténybeli alapjai is hiányoztak, ezen túlmenően pedig hivatkozott azon töretlen ítélkezési gyakorlatra, miszerint a perújítás elbírálásánál az elkövetés idején, illetőleg az elbíráláskor, azaz a jogerős határozat keltének időpontjában hatályos büntető anyagi jogszabályokat kell alapul venni, az ezt követően bekövetkező jogszabályváltozások figyelembevételére nincs mód.

Az ülésen utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt az eljárás során tett vallomásait fenntartotta, védője álláspontjához csatlakozva kijelentette, nagyon megbánta, amit tett, ráment a családjá és az egészsége.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség álláspontja megalapozott.

A védelmi fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék határozatát és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a perújítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna a határozat másodfokú felülvizsgálatának.

A másodfokú felülbírálat során megállapítható volt, hogy a perújítás megengedhetősége tárgyában hozott döntést követő megismételt eljárás során az első fokon eljáró bíróság az eljárási szabályok megtartásával járt el, megfelelően alkalmazva a Be. 414.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint a Be. XI. és XIII. Fejezetének rendelkezéseit. A Be. 413.§ (1) bekezdése szerinti perújítás elrendelését követően lefolytatott megismételt eljárás nem azonos az elsőfokú eljárás teljes megismétlésével, ennek során a Be. fentebb hivatkozott fejezeteinek rendelkezéseit értelemszerűen a perújítás jellegéből folyó eltérésekkel kell alkalmazni. A jelen ügyben is irányadóan a terhelt távollétében az alapeljárásban meghozott ítélet elleni perújítási eljárás kötelező lefolytatását a törvény egyértelműen a terhelt érdekében írja elő. Ez esetben a megismételt eljárás célja az, hogy a terhelt garanciális jogai érvényesülhessenek, a tárgyaláson jelen lehessen, személyesen védekezhessen és a bizonyítás anyagát közvetlenül megismerhesse. Ebből következően a perújítás nem eredményezheti a terheltre bármely szempontból sérelmesebb határozat meghozatalát, erre figyelemmel pedig nem foghat helyt a védelem által hangoztatott azon jogi álláspont, miszerint az alapügyben a védencével szemben hozott marasztaló határozat a perújítási eljárásban hozott másodfokú határozattal válna jogerőssé, s utóbbira figyelemmel nyílna mód az új Büntetőtörvénykönyv rendelkezéseinek alkalmazására. Utóbbi értelmezéssel szemben ugyanis a Be. 415.§ (1) bekezdése értelmében a tárgyalás eredményétől függően a bíróság csak abban az esetben helyezi hatályon kívül az alapügyben hozott ítéletet, illetőleg annak a perújítással megtámadott részét, és hoz új ítéletet, amennyiben a perújítást alaposnak találja, jelen ügyben azonban az első fokon eljáró bíróság a perújítás alaptalansága okán azt végzéssel elutasította. Az elsőfokú eljárás során az eljáró bíróság nem is dönthetett úgy, hogy hatályon kívül helyezés mellett ismételten ugyanazt a határozatot hozza meg, amelyet a perújítási indítvánnyal megtámadtak, ugyanis ez minden alap nélkül a jogerő időpontjának

megváltozását eredményezné törvényi felhatalmazás nélkül. Az alapügyben hozott ítélet hatályon kívül helyezése az ott hozott határozat jogerejének értelemszerű megsemmisítésével járna, és ebben az esetben a jogerő valóban a perújítási eljárás eredményeként hozott új határozathoz fűződne, de a alapügyben hozottal azonos tartalmú új határozat meghozatala esetén a terheltet nyilvánvalóan indokolatlan hátrányok érnék. Erre figyelemmel is a jogerő bekövetkezésével kapcsolatos védelmi érvelés nem fogadható el, a kötelezően elrendelt perújítási eljárás céljával ellentétes eredményre vezetne.

Ugyanakkor a Be. 414.§ (3) bekezdésében foglaltak folytán a Be. XI. és XIII. Fejezete rendelkezéseinek a perújítás jellegéből folyó eltérésekkel történő alkalmazása azt is jelenti, hogy a perújítási eljárásban a bizonyítás terjedelmét főszabályszerűen a perújítási ok határozza meg, hiszen a bizonyítás keretében a perújítás alaposságát kell tisztázni. Általánosságban a perújítási eljárásban eljáró bíróságok nem bocsátkozhatnak olyan perújítási okok alaposságának vizsgálatába, amelyeket a perújítást elrendelő másodfokú bíróság korábban nem bírált el, vagy nem tartott megengedhetőnek. Kivételesen azonban a Be. 408.§ (1) bekezdés e/ pontján alapuló perújítási ok esetében a megismételt eljárás során már jelenlévő terhelt korlátozás nélkül indítványozhatja az eljárás során bizonyítás felvételét, ebből következően a jelen ügyben is lehetőség nyílt arra, hogy a perújítási eljárásban olyan új bizonyítékokat szerezzenek be, és ennek alapján esetlegesen olyan új körülményeket jelöljenek meg, amelyek önálló perújítási oknak minősíthetők.

A fentiek értelmében mindenben szabályszerűen és helytállóan került sor a perújítási eljárás során az elsőfokú bíróság részéről az általános szabályoknál tágabb körben a bizonyítékok felvételére, ilyen módon a Be. 408.§ (1) bekezdés a/ pontjának kereteibe tartozó új bizonyítékokra, illetőleg körülményekre történő védelmi hivatkozás, illetőleg az elsőfokú bíróság ennek alapján történt vizsgálódása is helyénvaló volt.

Az eljárása során felmerült új körülményként tette vizsgálatának tárgyává a terhelt súlyos cukorbetegségét, annak a fogvatartás körülményei között történő kezelhetőségét és egyéb kihatásait, s e körben helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az egészségi állapot ilyen módon történt megváltozása nem alkalmas az alapeljárás során alkalmazott joghátrány lényeges enyhítésére, azaz nem állt fenn olyan körülmény, amely miatt enyhébb büntetést kellene kiszabni, illetőleg enyhébb végrehajtási fokot lehetne meghatározni.

Az első fokon eljáró bíróság ugyancsak törvényesen és helytállóan állapította meg, hogy a perújítási tárgyaláson feltárt bizonyítékok túlnyomórészt teljes terjedelmükben ismertek voltak az alapeljárást lefolytató törvényszék előtt is, ezen bizonyítékok mérlegelése törvényesen megtörtént, az alapügyben eljáró bíróság a tényállást helytállóan állapította meg. Másrészt nem merültek fel a perújítási tárgyalás során olyan új bizonyítékok, amelyek megingatták az alapeljárás lefolytatásakor elvégzett mérlegelő tevékenységet, s amelyek elvezethettek volna más tényállás megállapításához. E körben a **Cs.A.-ra** vonatkozó iratok beszerzése és azok értékelése sem volt alkalmas a perújítással elérni kívánt célok realizálására, a kapcsolatos iratanyag beszerzésére a 3/2008. Büntető Jogegységi Határozat rendelkezéseire figyelemmel a fentebb már indokoltak szerint szabályosan került sor, e körben sem merült fel azonban olyan új körülmény, amely a jelen ügy alapeljárásához képest új adalékokkal szolgálhatott volna.

Ugyanakkor a terhelt távollétében hozott ítélet elleni perújítási eljárás kötelező lefolytatása és a bizonyítékok felvételének fentebb részletezett tágabb köre ellenére a jelen eljárásban is érvényesülnie kellett azon alaprendelkezésnek, miszerint a Be. általános rendelkezéseit a perújítás jellegéből folyó eltérésekkel lehet csak alkalmazni, ami azt is jelenti, hogy a perújító fél indítványtételi jogának határai és azok értékelési köre is nyilvánvalóan szűkebb az alapeljáráshoz képest, hiszen a bizonyítékok újraértékelésének, felülmérlegelésének igényével nem lehet az alapügyben kihallgatott tanúk, szakértők újbóli kihallgatását indítványozni, illetőleg az általuk szolgáltatott bizonyítékokat önkényesen felülmérlegelni. Utóbbiakra figyelemmel nem osztotta az ítélet tábla a védelemnek **I.r. vádlott** kihallgatásával és annak eredményével kapcsolatos álláspontját az irányadó ítéleti tényállás megváltoztatását illetően. Utóbbira nem is nyílt jelen eljárásban jogi lehetőség, az első fokon eljáró bíróság nem tárt fel olyan új bizonyítékokat, amelyek eltérő tényállás megállapítását eredményezhették volna. A törvényszék a perújítást - annak alaptalansága okán - elutasította, a másodfokú bíróságnak azonban - eltérő jogi álláspont esetén - sem lett volna lehetősége az ítéleti tényállás megváltoztatására, ez esetben csak a perújítási eljárás során hozott határozat hatályon kívül helyezésére nyílt volna mód.

Az alkalmazandó anyagi jogszabállyal összefüggésben megállapítható, hogy az alapügyben hozott határozat **II.r. vádlott** vonatkozásában 2012. április 6. napján emelkedett jogerőre, ezzel kapcsolatosan az ítélet tábla osztotta azon ügyész álláspontot, miszerint a perújítás elbírálásánál vagy az eljárás alapjául szolgáló elkövetés idején, vagy az elbíráláskor, azaz a jogerős határozat keltének időpontjában hatályos büntető anyagi jogszabályokat lehet figyelembe venni. A jogerő bekövetkezése után hatályba lépő új Büntetőtörvénykönyv alapulvételére nincs jogi lehetőség, amennyiben a perújítási eljárás nem érinti az alapügyben hozott határozat jogerejét annak hatályon kívül helyezésére nem kerül sor.

A fentiek szerint az első fokon eljáró bíróság perújítást elutasító határozata minden szempontból törvényes és megalapozott, a törvényszék végzésének a járulékos kérdésben hozott rendelkezése is maradéktalanul helytálló, erre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú határozatot a Be. 371.§ (1) bekezdésének alkalmazásával helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során bűnügyi költség nem merült fel.

Győr, 2014. december 11. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2014. július 11. napján kihirdetett, B.20/2014/26. számú végzése a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2014. december 11. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: